

Redactare: Anca Tach
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARREAU, NICOLAS

Cafeneaua micilor miracole / Nicolas Barreau ; trad. din lb. germană
de Monica Grigore. - Pitești : Paralela 45, 2019
ISBN 978-973-47-2966-1
I. Grigore, Monica (trad.)
821.112.2

Das Café der kleinen Wunder
Nicolas Barreau

Copyright © Thiele Verlag, 2016
All rights reserved by and controlled through Thiele Verlag.
This Agreement by arrangement with Thiele Verlag and SalmaiaLit

Copyright © Editura Paralela 45, 2019
Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparalela45.ro

Foto copertă: www.shutterstock.com

Nicolas BARREAU

Cafeneaua micilor miracole

roman

Traducere din limba germană de
Monica Grigore

Editura Paralela 45

1

Partea bună, dacă e să crezi în semne, e că îți pot arăta o direcție pe năucitoarea hartă a vieții. Partea proastă a semnelor e că, atunci când nu ești în stare să o apuci în direcția arătată, rămâi, ca și mai înainte, cu propriile neajunsuri.

O ratase. Avusese cea mai mare ocazie și o ratase. Cinci zile cu profesorul Beauchamps, doar ei doi, de partea cealaltă a Atlanticului... Nelly dădu drumul unui oftat disperat. Se plimba clătinându-se pe străzile aglomerate din Quartier Latin. Perechi de îndrăgostiți, peste tot numai perechi de îndrăgostiți care se țineau de mână și intrau în cafenele sau restaurante, ori își aruncau priviri pline de subînțeles peste vreun pahar de vin roșu! Era îngrozitor! Nu mai putea să suporte! Și, ca și cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, în capul străzii Rue Julien le Pauvre, nu departe de librăria *Shakespeare and Company*, un student american cânta la chitară cu mult foc o melodie dintr-ale lui Sinatra: *Come Fly with Me*.

Let's fly, let's fly away... Tânărul cu bucle blonde se legăna bine-dispus și îi zâmbi de departe lui Nelly. Când ea se apropiie, el începu să încarce cuvintele cu toată patima de care era în stare. *Once I get you up there... I'll be holding you so near...* Blondul îi făcea conspirativ cu ochiul și însoțea cuvintele *up there* cu o unduire în cerc a șoldurilor. Nelly îi aruncă o privire amară și răutăcioasă, gândindu-se

preț de o clipă să tragă un șut cutiei chitarei, în care erau monede și bancnote.

— *It's such a lovely day...* cântă din răsputeri mai departe muzicanțul, cu capul întors după frumoasa domnișoară cu trenci care, cu trunchiul țeapăn și părul fluturând, dispără în parculețul de lângă librărie, unde se așeză pe o bancă.

O vreme Nelly nu făcu decât să se holbeze la pantofii ei bleumarin. Apoi murmură:

— Nu se poate așa ceva!

Cu o oră înainte, așezat la biroul lui, profesorul Beauchamps o anunțase zâmbitor că are o mică propunere pentru ea.

— Știi, a picat ca din senin, dar...

— Da? a zis Nelly, simțindu-și gura uscată.

— Mă întreb dacă nu ați avea chef să mergeți cu mine la Congresul de Filosofie de la New York. Sabine Marceau, cea care ar fi trebuit să meargă, a avut un accident stupid, nu mai poate veni. Printre altele e vorba și de Virilio și de noile tehnici de interactivitate instantanee, iar eu o să-mi susțin prelegerea „Unde mă aflu atunci când sunt peste tot“. N-ar fi ceva chiar lipsit de interes pentru lucrarea dumneavoastră de masterat...

Ce păcat pentru Sabine Marceau, ce bine pentru ea! Nelly a trebuit să se stăpânească pentru a nu izbucni în urale. Mintea îi gonea înnebunită. Era momentul, ocazia pe care o așteptase atâtă vreme.

— Dar e chiar... E chiar...

Se făcuse roșie de bucurie și voia să anunțe că acceptă bucurios, când, deodată, a simțit cum bucuria ei se destramă ca un balon de săpun.

Să mergi la New York înseamnă să *zbori* la New York. Cu siguranță profesorul Beauchamps nu se gândise la un voiaj cu nava Queen Mary. Iar să zboare era singurul lucru pe care Nelly nu avea de gând

să-l facă vreodată, indiferent de motiv. Nici măcar pentru Daniel Beauchamps n-ar fi fost în stare să pună piciorul într-un avion. De când se știa, Nelly suferea de o îngrozitoare teamă de zbor. Dintr-un motiv bine întemeiat (chiar dacă era greșit, după cum bine recunoștea chiar ea). Teama de zbor era un secret bine păzit, înrădăcinat în copilărie. Era, totuși, o teamă de care Nelly se rușina foarte tare. Nu-l recunoscuse niciodată – nici măcar în fața acelui bărbat minunat, pe care întotdeauna își dorise să îl impresioneze. Teama de zbor era ridicolă. Ea era ridicolă. În zilele noastre zborurile sunt line. Chiar și Paul Virilio, care a spus că inventarea zborului este aceeași lucru cu inventarea prăbușirii (observație care îi plăcuse foarte mult!), traversa în zbor fără grijă o jumătate de lume ca să-și expună teoriile despre vitează și accidente. Da, chiar și bunica ei Claire, care a zburat prima oară la șaptezeci și cinci de ani, după moartea soțului, considera că e un mod minunat de a călători. „Tușești o dată și ești deja în Italia. Ah, Italia! Când mă gândesc cât de mult ne luă mie și bunicului tău să ajungem la Roma cu mașina...“

Chiar dacă provenea din departamentul breton Finistère, Claire iubea foarte mult sudul. Cum îi mai străluceau ochii când vorbea despre Ischia, Costa Amalfitană, Napoli sau Venetia. În acele momente Nelly o vedea dintr-odată pe Tânără blondă în rochiță cu bulime și pantofi cu toc pe care o descoperise în fotografiile vechi.

Nelly s-a așezat grămadă în scaunul din fața biroului profesorului și a început să-și răsucească inelul cu granate – o mură pe degetul mijlociu – primit de la bunica ei în ziua în care a împlinit douăzeci de ani. Claire, una dintre puținele persoane care știau de frica de zbor a nepoatei ei, i-l dăduse și îi spusea așa: „Îți doresc să găsești într-o zi un bărbat cu care să poți să zbori, copila mea.“

Abia mai târziu descoperise Nelly cuvintele gravate pe inel – AMOR VINCIT OMNIA.

Dragostea învinge totul.

Se poate spune că dragostea învinge totul și te face să zbori, însă tot ce zboară poate să se și prăbușească. Așa se gândise Nelly atunci. Nu cunoștea încă teoria lui Paul Virilio. Totuși, vechiul inel cu granate din cutia cu bijuterii a bunicii era amuleta ei. Aproape niciodată nu-l lăsa de la mână.

Iar în acel moment stătea în fața profesorului, ale cărui cuvinte prietenioase ajungeau la ea ca prin niște dopuri de vată, și se simțea amețită doar la gândul că într-un zbor de la Paris la New York nu ai pământul sub picioare preț de câteva ore.

— Mă gândesc că se pot schimba rezervările, a lămurit-o prompt Beauchamps. Ei, ce ziceți, domnișoară Delacourt? Vă băgați? M-aș bucura...

— Ăă... da, a răspuns Nelly, răsfoind amărâtă prin agenda. Când ar trebui să fie asta?

— De miercuri în două săptămâni.

— A... uf... a făcut Nelly, răsfoind mai departe, cu capul plecat. Mă tem că... Deci, mă tem că nu se poate, din păcate, fiindcă... asta... din păcate nu se poate.

După care i-a expus profesorului o poveste încâlcită cu verișoara ei Jeanne, căreia, din nefericire, îi promisese să aibă grijă de cățelușă chiar în acea săptămână. Verișoara trebuia să facă o operație la genunchi („Meniscul, o chestie foarte neplăcută!“), și era foarte important ca micuța, gălăgioasa și iubita ei Loula să rămâne pe mâini bune.

— Acum deja nu mai pot să dau înapoi, înțelegeți?

Nelly își auzea vocea urcând spre pragul isteriei. Și-a dres glasul și a încercat să găsească un ton normal:

— Din păcate, Loula e o cățelușă deosebită. Chihuahua – cunoașteți rasa? În orice caz, când nu-i place de cineva se poate

transforma într-o micuță bestie. Din fericire, de mine îi place. Așa
Respecă...nu pot, îmi pare foarte rău.

Nelly a oftat, și-a închis agenda și s-a uitat la profesor.

Nu tot ce povestise atât de grăbită era inventat: Jeanne Delacourt, verișoara mai mare cu șase ani a lui Nelly, se mutase la Paris cu ani în urmă și ținea, bine-sănătoasă, fără vreo problemă la genunchi, o cafenea în St. Germain – *Les amis de Jeanne* –, în care lui Nelly i-ar fi plăcut să-l ducă pe profesor. Specialitatea casei era o tartă de pere cu lavandă, extraordinar de delicioasă. („Perele sunt subapreciate“, avea grija Jeanne să spună când scotea din cupitor una dintre prăjiturile aromate.) În ce-o privește pe Loula, era o domnișorică veselă, care se băga neobosită în toate gențile care îi ieșeau în cale.

— Hmm... a făcut Beauchamps, îndreptându-și pentru o clipă privirea nedumerită spre asistenta lui, care era roșie la față și vizibil emoționată. După care a încercat să o împace: Era doar o idee, domnișoară Delacourt. Dacă nu vă convine, nu e nicio problemă. E timp, o să găsim pe cineva.

Profesorul s-a lăsat pe spate în scaun, și-a unit buricele degetelor de la cele două mâini și a zâmbit strâmb.

— Oricum, micuța bestie Loula are mare noroc cu o bonă aşa de drăguță. Totuși, e păcat.

— Da, chiar păcat, a repetat Nelly amărâtă.

Clopotele de la Notre-Dame răsunau deasupra, iar Nelly, care stătea mai departe pe bancă, holbându-se la pantofi, se mai întrebă o dată cum poate cineva să poarte un nume atât de mare și, totuși, să fie ratat. Nelly, pe care de fapt o chema Eleonore, nu era deloc atât de puternică și neînfricată ca celebra Eleonora de Aquitania, după care o botezase mama ei (care citise în perioada sarcinii o

biografie a impresionantei regine). După cum ieșise la iveală foarte repede și spre marea amărăciune a mamei, micuța Eleonore era fricoasă și delicată, nu curajoasă și puternică, și părea să n-aibă de gând să continue linia înfocatelor bretone din familia Delacourt. *Eleonore!* Cum putuse mama ei să-i facă una ca asta! Nelly lovi furioasă o pietricică. Își urâse dintotdeauna numele, încă de când își dăduse seama că nu se poate ridica la înălțimea lui. În timp ce verișorii ei zdraveni se aruncau în marea care spăla coasta bretonă, micuța Eleonore fugă de valurile însipmate și se ascundea printre dune. Dacă la masă cineva spunea un cuvânt nelalocul lui, micuța se ridica și se retrăgea în camera ei. În copilărie se lăsase afectată de toate nimicurile. Iar la treisprezece ani dăduse deoparte moștenirea maternă și își spuse simplu: Nelly – o formă scurtă de la Eleonore.

Nelly își amintea foarte bine toate după-amiezile petrecute pe catifeaua albastră a canapelei jerpelite din bucătăria casei de piatră cu obloane bleu a bunicii, căreia îi povestea despre grijile ei mari și mici ce îi îngreunau inima. Claire Delacourt o asculta răbdătoare, stând în picioare lângă cuptorul înalt încins cu cărbuni, și făcea clătite cu cremă de ciocolată și migdale, care umpleau bucătăria cu o aromă minunat de mânăgoitoare. și întotdeauna avea un sfat pentru nepoata ei, cea mai iubită dintre toți nepoții. „Copilă“, îi zicea ea. (I-a spus aşa până când Nelly a trecut de douăzeci de ani și deja nu mai era copilă.) „Copilă, trebuie să nu mai pui totul la suflit. Altfel o să-ți fie foarte greu în viață.“ Si o mânăgâia încurajator pe cap. „Nu mai fi o mimoza, Nelly. E mai bine să fii un trandafir!“

Nelly stătea pe bancă, își răsucea întruna inelul cu granate și își dădea seama că o podidește plânsul. Ce mult i-ar fi plăcut să fie un trandafir. Însă ea nu era Scarlett O’Hara. Era doar Nelly, care n-avea deloc curaj și se temea să zboare. O lacrimă i se rostogoli

Clipi surprinsă. Muzicantul blond stătea în fața ei cu capul înclinaț într-o parte și, sprijinit pe cutia chitarei, o privea compătimitor.

— *Why are you so blue, Mademoiselle?* O domnișuară aşa de frumoasă nu trebuie aşa tristă să fie, zise el făcând semn spre bancă. Pot să...?

Nelly luă servețelul și dădu din cap. Sunt situații în viață când te poți lăsa alinată de un muzicant prietenos, asta e clar.

— *Well... what happened?* Ce s-a întâmplat? Mi-ați aruncat o privire atât de amărâtă când ați trecut pe la mine...

Împotriva voinței ei, Nelly începu să râdă.

— Pe lângă, îl corectă ea.

— Da, pe lângă, zise el râzând. Duamne, o clipă m-am temut că o să dați pieste cutia chitarei.

Își strâmbă comic fața și ochii îi sclipiră vesel.

— Poate am cântat așea prost că ați început să plângeți, nu?

Nelly se șterse la ochi și scutură din cap.

— *Well,* în orice caz, mă bucur că nu eu am făcut domnișuara să sufere.

Ar fi fost momentul potrivit să se ridice și să-și ia rămas-bun. Dar Nelly rămase pe bancă.

— Zburați? îl întrebă ea deodată, holbându-se mai departe la pantofi.

— Adică... cu... aaa... făcu el trecându-și mâna prin părul destul de lung. Cu avionul? *Sure...* Doar nu credeți că trec înot Atlanticul?

Zâmbi.

Nelly dădu de două ori din cap și se întoarse către el.

— Dar știți cât de periculos este?

Își coborâse vocea și îl privea cu ochii mari, ca pentru a-l face să înțeleagă. Inventarea avioanelor e și inventarea prăbușirilor.

— O! zise el ridicând din umeri, deloc impresionat. Viața toată e o chieștie periculoasă. *No risk, no fun!*

— Eu nu zbor. Nu am de gând să fac asta. Pentru nimic în lume! El deveni dintr-o dată atent.

— Și asta... v-a făcut acum nefericită, sau ce? întrebă el ridicând din sprâncene.

Cineva trebuie să-i fi spus că e bine să atașeze la fiecare propoziție în franceză „sau ce?”, gândi Nelly, apoi se lăsă pe spătarul băncii și oftă adânc.

— Ar fi trebuit să merg la New York... dar am fost nevoită să refuz, înțelegeți? Fiindcă nu mă urc în avion. Iar acum sunt furioasă pe mine.

Și dădu iar cu vârful pantofului într-o pietricică.

— Ei, nu trebuie să vă enervați, domnișuară. *No worries!* Și, mai ales, ce să căutați la New York? Doar eu sunt aicia, glumi el.

Nelly nu avea chef să flirteze.

— Dar trebuie să merg cu cineva care îmi place foarte mult, înțelegeți?

— Și acest... *cineva*... știe că aveți teamă de zbor?

— Nu! zise Nelly privindu-l îngrozită. Nu trebuie să afle asta.

— *Oh... well...* făcu muzicantul, gândindu-se puțin. Simulator de zbor?

— Prea târziu, răspunse Nelly. Zborul e peste două săptămâni. După o pauză, continuă: Iar acum profesorul Beauchamps o să ia cu siguranță o altă colegă la congres, îl lămuri ea necăjită. Mi-ar fi plăcut aşa de mult să merg cu el.

— Asta e trist, zise muzicantul și o strânse compătimitor de braț.

— Ironia sortii, zise Nelly. În fond, Virilio însuși a zis că avioanele sunt „nelocuri” și toată viteza asta vehiculară și extravehiculară la care sunt expuși în permanență oamenii nu duce decât la propria amplificare.

— Așaa...

Muzicantul nu înțelesese niciun cuvânt.

— Și Virilio ăsta... Sunteți și de el interesată, sau ce?

— Nu.

Nelly se gândi puțin.

— Vreau să zic... în orice caz, nu ca bărbat.

— Ci ca prieten? încercă mai departe muzicantul. Ca în *Harry și Sally*?

Nelly oftă.

— Ei, nu-l cunosc personal. Dacă l-aș fi cunoscut personal, poate că am fi fost prieteni. Cu siguranță nu ca în *Harry și Sally*. Virilio e pur și simplu un tip ale cărui teorii îmi plac, înțelegeți? E un dromolog.

— Dromo... ce?

Nelly se rezemă de spătarul băncii și își lăsă privirea visătoare să se plimbe peste turnurile catedralei Notre-Dame, care se înălță ca o fortăreață imperturbabilă pe cerul fără nori.

— Dromolog, repetă ea.

— Oau! Sună foarte bine. Și ce face un dromolog?

— Se ocupă de viteză și de influența ei asupra speciei omenești.

— Super! zise muzicantul.

Se scărpină în barba blondă, nerăsa de trei zile. Părea că gândește intens.

— Așa... De dromologi chear n-am mai auzit. Sunt mulți în Franța?

O spusese ca și cum ar fi enumerat vreo specie de dinozaur de pe lista neagră și lui Nelly ii veni să râdă.

— Nu, foarte probabil că nu. Nu e o meserie, ci mai degrabă o perspectivă asupra vieții. Paul Virilio e un filosof francez însemnat și un critic al mass-mediei. Se poate spune că a cam fondat domeniul dromologiei. De asta se consideră dromolog.

— Înțeles, zise americanul.

Era clar că minte. Își țuguie buzele și dădu din cap de două ori, apoi se hotărî să continue.

— Dar ce legătură au tuate astea cu profesorul cu care vreți să zburați la New York? Și... vine și dromologul, sau ce?

Nelly gemu în sinea ei. Făcuse o greșală că se lăsase atrasă în conversație de către americanul necunoscător, care se pricepea la filosofie ca la pilotatul unui avion. Un moment de slăbiciune. Greșeala ei – să se încurce cu un străin.

Se ridică de pe bancă și dădu din mâna.

— Ei, s-o lăsăm baltă! E prea complicat. Nu vă mai plăcășesc, ar fi mai bine să plec.

Își strânse trenciul pe trup.

— Nu, nu-i nevoie!

Se ridică și el în grabă și aruncă o privire spre Notre-Dame, de la cei doi metri ai lui.

— Mi se pare interesant, sau ce?! Vă rog, mai povestiti mult!

— Dar nu vă cunosc.

— Mă numesc Sean, zise el cu un zâmbet dezarmant. Și ador povestile complicate. Știți cum se zice la noi în Maine?

Nelly scutură din cap.

— Nu. Cum se spune în Maine?

— Câtă vreme trăiești, nimic nu-i simplu. *Life is trouble. Only death is not, you know.*

Sean își ridică pe umăr cutia chitarei și îi întinse un braț puternic.

— Haideți, acum mergem să biem ceva.